

5 שאלות שאנחנו ממליצים להציף בסלון בעקבות השיר

1.

האם יש לנו, בני הדורות השני, שלישי ורביעי, אחריות מיוחדת או זכות מיוחדת לעסוק במה שעתיד לבוא לאור הזיכרונות והמסקנות ההיסטוריות?

2.

האם בכלל אפשר להשוות בין מה שהיה לבין מה שיש היום?

3.

האם נכון יותר להתמקד בחושך של העבר או דווקא לשאוף אל האור שבקצה המנהרה?

4.

מה מידת האחריות שלנו כאנשים פרטיים על העתיד של החברה – המקומית והגלובלית?

5.

האם יש מקום גם לגישה של "הניחו לי, לא רוצה להתעסק בזה" או "בואו נתקדם ונעבור הלאה"?

מילים ואקורדים

<p>F Am בנסיעה בדרך הביתה Dm G דיברו ולא אמרו אף מילה F Am איך בכלל איך מתחילים לספר Dm G התמימות כבר לא תחזור מרגע שעזבה</p> <p>Mעבר F F Am Dm G F Am ורק תקשיב, היא לפתע אמרה, תחלום, אבל תישן עם עין פקוחה עוד תלמד מספיק אדם אחד שליבו רע קולה רעד אני פה בשבילך כדי שזה לא יקרה לדור שלך</p> <p>Em Am אלוהים שומר עלינו A Em Am מהחושך עד לאור Dm/C Dm אלוהים שומר עלינו G/F F אבל אל תשכח G לזכור</p>	<p>Am (פתיח)</p> <p>F Am הקמטים שעל פניה דיברו Dm G לסיפור שלה יש מספר F Am שאריות של זכרונות של זכרונות Dm G עפות ברוח מאתמול למחר</p> <p>F Am הפנים שעל קמטיה אמרו Dm G יאווש זה רק עניין של בחירה F Am דור רודף דור רודף דור G Dm G והשנאה רק מחליפה צורה</p> <p>C ילד שלי Fm/C עוד נגיע רחוק Cm/A Bdim Cm Fm/D תראה הנוף בצד הדרך Ab G כבר יותר ירוק C ילד שלי Fm/C אם הנוף השתנה Cm Fm/D תלך ישר Cm/A Bdim כי ההיסטוריה Fm G חוזרת על עצמה Am ילד שלי</p>
---	--

החוט המקשר בין העבר לעתיד נמצא בידיים שלנו – בני הדור האחרון שזכו לראות ולשמע את השורדים וכעת מוטלת עלינו החובה להנציח את הזיכרון ולהבטיח שהמסקנות המתבקשות הוסקו. אבל מה מידת האחריות שלנו באשר לעתיד לבוא ואיך בכלל מה שקרה לפני שמונים שנה קשור לחיים שלנו כאן היום.

סלון זה יבקש לדון בשאלת האחריות האישית, בזכות לבחור לזכור ולשכוח ובשאיפה הקולקטיבית לקחת את הפצע המדמדם והשחור של החברה האנושית וליצור – לאורו, בגללו ובזכותו – עולם מואר יותר, פתוח יותר, יפה יותר ובטוח יותר לכולנו.

תהליך היצירה

"אני פה בשבילך – כדי שזה לא יקרה לדור שלך" – השיר "ילד שלי" מספר את המסע שעוברת סבתא עם הנכד שלה.

היא שותקת, אבל מדברת, היא יודעת שזה נגמר, אבל שהכל יכול לחזור, ובעיקר היא דורשת ממנו שיילך ישר – כי ההיסטוריה מזוגגת בפראות, ויכולה גם לעשות פרסה בכל רגע.

זהו שיר אופטימי – כי יאווש הוא רק עניין של בחירה. זהו שיר שמספר על העבר ומתחנן שהוא לא יהפוך לעתיד. שיר המספר על אירועים שקרו אבל עלולים כל רגע לחזור, כי השנאה רק מחליפה צורה. אבל הכי חשוב – זהו שיר שמזכיר לנו שאלוהים שומר עלינו מהחושך עד לאור, אבל הוא לא יעשה את העבודה לבד, אם אנחנו לא נזכור שחייבים לזכור.

הראל סקעת, סיוון טלמור, גיא מוזיג ומשה קלוגהפט כתבו את השיר אחרי שעות של שיחות על איך ניגשים בכלל בדור הזה לדבר על השואה, על השאלה האם היא יכולה לשוב, והאם במובנים מסוימים – היא מעולם לא נעלמה. או בקיצור: "לעולם לא עוד" זאת לא סיסמא, זאת משימה.